

Cartea lui Daniel - Numărul paisprezece

Daniel, Capitolul al Doilea – Rezumat și Concluzie, Partea Întâi

Jeff Pippenger

2023-12-09

„În Apocalipsă se întâlnesc și se încheie toate cărțile Bibliei. Aici se află complementul cărții lui Daniel.” Faptele apostolilor, 585.

Adevărul pe care Ioan îl identifică drept «Apocalipsa lui Isus Hristos», pe care Leul din seminția lui Iuda îl desigilează pentru poporul Său din iulie 2023 încoace, este desăvârșit atunci când cartea lui Daniel este alăturată cărții Apocalipsei. Capitolul al doilea din Daniel reprezintă solia celui de-al doilea înger în contextul probei chipului fiarei din zilele de pe urmă. El identifică un proces de încercare și o perioadă specifică de încercare.

Perioada și procesul din capitolul al doilea al cărții Daniel, reprezentate de cei șaptezeci de ani ai robiei lui Daniel, au prefigurat perioada de încercare a protestanților din istoria milerită. Protestanții au eșuat la procesul lor de încercare și au devenit fiicele Romei. În mod profetic, o fiică reprezintă tipologic pe mama sa; iar Roma este o fiară profetică. Eșecul lor și transformarea lor ulterioară în fiice ale Romei prefigurează testul chipului fiarei din istoria noastră actuală, căci au devenit un chip al fiarei. Procesul nostru actual de încercare este, așadar, reprezentat de cei șaptezeci de ani ai robiei lui Daniel și, de asemenea, de istoria soliei îngerului al doilea din timpul mișcării milerite.

În istoria soliei celui de-al doilea înger, care a început la 11 septembrie 2001, există o perioadă anume și un proces de testare care sunt reprezentate simbolic drept visul lui Nebucadnețar cu chipul, al fiarelor; căci o împărăție, în profetia biblică, este de asemenea o fiară. Nebucadnețar și elita religioasă haldeeană îi reprezintă pe cei ce eșuează la test, iar Daniel și cei trei tineri îi reprezintă pe cei ce trec testul. Ar putea părea altfel, dar eșecul lui Nebucadnețar este confirmat în capitolul al treilea al cărții Daniel.

În procesul de testare, care este reprezentat atât în capitolul întâi, cât și în capitolul doi din Daniel, există repere profetice specifice care se aliniază cu adevărurile care au fost recent expuse în cartea Apocalipsei. În capitolul întâi, „zece zile” au reprezentat perioada de încercare care a dus la faptul că Daniel, hrănindu-se cu hrana cerească, a ajuns să arate mai frumos la chip și mai gras, în timp ce cealaltă clasă de fameni a manifestat înfățișarea celor care au mâncat din bucatele regelui. Un rege, în mod profetic, este o împărăție, iar în mod profetic un rege sau o împărăție este, de asemenea, o fiară. Cei a căror înfățișare a arătat rezultatele hrănirii cu bucatele regelui au manifestat chipul fiarei.

În Daniel, capitolul doi, Daniel se ruga ca să înțeleagă „taină” ascunsă a visului despre chip pe care l-a avut Nebucadnețar. El trebuia să știe care fusese visul și, de asemenea, ce însemna. El îi reprezintă pe cei din zilele de pe urmă care caută să înțeleagă tainele asociate desigilării Apocalipsei lui Isus Hristos, căci desigilarea Apocalipsei lui Isus Hristos este ultima „taină”

profetică ce este desigilată înainte ca timpul de har să se încheie. Toți profetii, inclusiv Daniel, indică zilele de pe urmă. Strădania lui Daniel de a înțelege „taina” a fost o chestiune de viață și de moarte, întocmai cum este testul chipului fiarei pentru poporul lui Dumnezeu în zilele de pe urmă.

"Domnul mi-a arătat în mod clar că chipul fiarei se va forma înainte de încheierea timpului de har; căci aceasta va fi marea încercare pentru poporul lui Dumnezeu, prin care se va hotărî soarta lor veșnică." Manuscript Releases, volumul 15, 15.

Rugăciunea lui Daniel, în timp ce căuta să înțeleagă «taina», reprezintă o piatră de hotar specifică în istoria poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Cartea lui Daniel oferă doi martori care stabilesc piatra de hotar a «rugăciunii» în zilele de pe urmă. Acea piatră de hotar se află în perioada de timp reprezentată de al doilea mesaj al fiecărei linii de reformă.

Cadrul profetic al ambelor rugăciuni îl constituie cei șaptezeci de ani ai captivității, care, ca simbol, reprezintă „cele șapte vremuri” din Leviticul douăzeci și șase. În Daniel, capitolul doi, în primul verset, numele „Nebucadnețar” este dublat, iar dublarea unui cuvânt în Scriptură este un simbol al soliei celui de-al doilea înger.

Există mai multe referințe în scrierile sorei White care identifică capitolul al treilea din Daniel drept un simbol al legii duminicale. Capitolul întâi din Daniel are toate caracteristicile soliei primului înger, iar suntem informați că nu se poate avea o a treia solie (capitolul al treilea din Daniel) fără o primă și o a doua solie.

Proba icoanei fiarei a fost definită de Ellen White drept încercarea pe care trebuie să o trecem înainte de încheierea harului și înainte de a fi pecetluiti. Când a răsunat muzica în capitolul al treilea din Daniel, harul s-a închis în mod simbolic, căci capitolul al treilea reprezintă legea duminicală. Muzica lui Nebucadnețar reprezintă melodia pe care desfrânata din Tir începe apoi să cânte regilor pământului la sfârșitul celor șaptezeci de ani simbolici în care fusese uitată.

Și va fi în ziua aceea că Tir va fi uitat șaptezeci de ani, după zilele unui singur împărat; iar după trecerea celor șaptezeci de ani, Tir va cânta ca o desfrânată. Ia harpa, cutreieră cetatea, tu, desfrânată uitată; fă să răsună o melodie plăcută, cântă multe cântări, ca să ți se aducă aminte. Și va fi că, după sfârșitul celor șaptezeci de ani, Domnul va cerceta pe Tir; ea se va întoarce la plata ei și va desfrâna cu toate împărățiile lumii de pe fața pământului. Isaia 23:15-17.

Sora White identifică soliile celor trei îngeri drept trei teste.

Mulți care au ieșit în întâmpinarea Mirelui la proclamarea mesajelor primului și celui de-al doilea înger au refuzat al treilea, ultimul mesaj de încercare menit să fie dat lumii, iar o poziție asemănătoare va fi adoptată când se va face ultima chemare. Review and Herald, 31 octombrie 1899.

Pe temeiul mărturiei mai multor martori, capitolul al doilea din Daniel este solia celui de-al doilea înger. Istoria împuternicirii primului înger până la judecată este istoria reprezentată de cei șaptezeci de ani ai captivității lui Daniel. Rugăciunea lui Daniel din capitolul al doilea este situată în cadrul celor șaptezeci de ani, care sunt un simbol al "celor șapte vremuri".

Rugăciunea din capitolul nouă începe cu o trimitere directă la cei șaptezeci de ani. Cadrul profetic al ambelor rugăciuni este identic. Ele reprezintă aspecte diferite ale aceleiași rugăciuni, dar amândouă sunt plasate în același cadru al «șapte vremi» și amândouă se aliniază reperului «rugăciune», care este situat în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii din zilele de pe urmă.

Când Daniel se roagă în capitolul al nouălea, el se află într-o „perioadă de tranziție” profetică, de la împărăția Babilonului la împărăția mezilor și perșilor. Acel punct de tranziție este, de asemenea, un reper și se aliniază, de asemenea, cu același punct de tranziție din mișcarea îngerului al treilea, când poporul lui Dumnezeu moare în stradă ca „laodiceeni” și iese din mormânt ca „filadelfieni”. Punctul de tranziție al mișcării primului înger se aliniază atât cu punctul de tranziție al lui Daniel, cât și cu cel din mișcarea îngerului al treilea, iar toate trei sunt legate în mod direct de „cele șapte vremuri” din Leviticul douăzeci și șase. Tranziția de la Filadelfia la Laodiceea în mișcarea millerită a avut loc odată cu venirea unei „lumini noi” privitoare la „cele șapte vremuri” în 1856 și cu respingerea ulterioară, în 1863, a „celor șapte vremuri” în întregime. Daniel, în capitolul al nouălea, mișcarea primului înger în perioada millerită și mișcarea îngerului al treilea în vremea noastră, toate au un punct de tranziție care se aliniază între ele, iar toate cele trei puncte de tranziție sunt încadrate în contextul „celor șapte vremuri”.

În istoria procesului de încercare, Daniel reprezintă solul căruia i s-a dat lumina, pe care o împărtășește mai întâi cu cei trei prieteni ai săi, prefigurând astfel rolul profetic al lui "Ilie", care este "glasul celui ce strigă în pustie".

"Secretul" din capitolul al doilea al cărții lui Daniel identifică a opta împărăție a profeției biblice ca fiind "din cele șapte". Fiind prima reprezentare a împărățiilor din profeția biblică, ea se leagă, așadar, de ultima reprezentare a împărățiilor din profeția biblică, care se găsește în Apocalipsa, capitolul al șaptesprezecelea. A opta împărăție, fiind "din cele șapte" împărății anterioare, indică punctul de tranziție care stabilește Babilonul modern drept întreita unire a balaurului, a fiarei și a profetului mincinos. Visul lui Nebucadnețar cu chipul identifică, în cele din urmă, a opta împărăție pământească a istoriei profetice.

În profeția biblică, o împărăție este o fiară, așadar adevărul reprezentat de visul lui Nebucadnețar cu chipul este prima referință la fiara finală, așa cum este identificată și în Apocalipsa, capitolul șaptesprezece. Prin urmare, visul lui Nebucadnețar este, în ultimă instanță, visul icoanei celei de-a opta și din urmă fiare. Este visul „icoanei fiarei”.

Aceasta, în sine, este confirmarea importanței recunoașterii punctului de tranziție care are loc în mișcarea îngerului al treilea, dar „secretul” este, de asemenea, cheia care reunește și stabilește o mare parte din ceea ce articolele anterioare au identificat cu privire la istoria care a urmat după 18 iulie 2020. În acele articole s-a arătat că cele patru repere ale fiecăreia dintre mișcărilor sacre de reformă, care sunt reprezentate de cei șaptezeci de ani de captivitate ai lui Daniel, au întotdeauna aceeași temă.

Acele patru borne din vremea lui Hristos au fost așezate în contextul „morții și învierii”. Prima bornă, care reprezenta împuternicirea primei solii, a fost botezul lui Hristos, simbolul morții și al învierii. A doua bornă, care reprezintă prima dezamăgire din acea istorie, a fost moartea și învierea

lui Lazăr. A treia bornă a fost intrarea triumfală în Ierusalim, reprezentând Strigătul de la miezul nopții. Hristos se îndrepta spre moartea și învierea Sa, iar Lazăr, reprezentantul viu al morții și învierii, conducea procesiunea. Lazăr, de asemenea, stabilește că, în timpul proclamării Strigătului de la miezul nopții, poporul lui Dumnezeu este „pecetluit”.

„Această minune încununătoare, învierea lui Lazăr, era menită să pună pecetea lui Dumnezeu asupra lucrării Sale și asupra pretenției Sale de dumnezeire.” Dorul veacurilor, 529.

Al patrulea jalon al judecății a fost crucea, care a fost, totodată, moarte și înviere. Perioada acelor patru jaloane este reprezentată de cei șaptezeci de ani de captivitate ai lui Daniel.

În istoria millerită, tema a fost „principiul ziua-pentru-un-an”, iar 11 august 1840 a fost confirmarea aceluiași principiu. Prima dezamăgire a fost rezultatul unei aplicări eronate a principiului ziua-pentru-un-an. Strigătul de la miezul nopții a reprezentat desăvârșirea principiului ziua-pentru-un-an, în legătură cu profeția celor două mii trei sute de ani și cu profeția celor două mii cinci sute douăzeci de ani, iar apoi a început Judecata de cercetare când acele profeții pe principiul ziua-pentru-un-an s-au împlinit la 22 octombrie 1844. Tema tuturor celor patru repere din istoria millerită a fost „principiul ziua-pentru-un-an”. Perioada acelor patru repere este reprezentată de cei șaptezeci de ani de captivitate din Daniel.

În zilele regelui David, tema era „chivotul lui Dumnezeu”. Când David a fost întărit, a hotărât atunci să aducă chivotul în cetatea lui David.

Și David înainta și se mărea, și Domnul Dumnezeu oștirilor era cu el. 2 Samuel 5:10.

Prima dezamăgire a fost când Uza a păcătuit atingând chivotul. Al treilea reper a fost când David a înțeles că Domnul a binecuvântat casa lui Obed-Edom, Ghiteanul, unde chivotul fusese păstrat de la răzvrătirea lui Uza. Atunci David s-a dus și a adus chivotul pentru intrarea sa triumfală în Ierusalim (numai pentru ca soția sa să-și manifeste o mânie necuvenită și o "dezamăgire" față de intrarea lui David). Fiecare dintre acele patru repere este reprezentat de chivot. Perioada acelor patru repere este reprezentată de cei șaptezeci de ani de captivitate ai lui Daniel.

La 11 septembrie 2001, Islamul „celui de-al treilea Vai” a fost dezlegat, apoi restrâns. 18 iulie 2020 a fost o predicție eșuată cu privire la rolul Islamului. Solia care aduce la viață oasele moarte și uscate vine din „cele patru vânturi”, care sunt un simbol al Islamului și care reprezintă solia Strigătului de la miezul nopții. Ruina națională care urmează apostaziei naționale a legii duminicale în Statele Unite este adusă de Islamul „celui de-al treilea Vai”. Perioada acelor patru repere este reprezentată de cei șaptezeci de ani de captivitate ai lui Daniel.

Mișcarea primului înger reprezintă mișcarea celui de-al treilea înger, iar solia Strigătului de la miezul nopții din istoria millerită a fost o corecție a predicției eșuate care a produs prima dezamăgire.

Cei dezamăgiți au văzut din Scripturi că se aflau în timpul zăbovirii și că trebuiau să aștepte cu răbdare împlinirea vedeniei. Aceleași dovezi care i-au condus să-L aștepte pe Domnul lor în 1843 i-au determinat să-L aștepte în 1844. Scrieri timpurii, 247.

Aceleași dovezi ale unui atac islamic asupra Nashville constituie dovada unui atac asupra Nashville care va avea loc ca răspuns la impunerea închinării duminicale. Scrierile Spiritului Profeției nu dau greș niciodată. Predicția unui atac asupra Nashville este prezentată în scrierile Spiritului Profeției. Predicția referitoare la Nashville va fi împlinită, însă predicția atacului asupra Nashville va fi întemeiată pe corectarea predicției anterioare eșuate, așa cum a fost în istoria millerită. Ea se împlinește la a patra bornă, care este borna ce reprezintă „judecata”.

Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început, iar primul jalon, cel din 11 septembrie 2001, a fost un atac al Islamului; astfel, la judecata legii duminicale va avea loc un atac islamic asupra orașului Nashville. Este foarte posibil să includă și alte ținte, dar mesajul Strigătului de la miezul nopții este mesajul care constituie o corectare a mesajului ce a produs prima dezamăgire. Prima dezamăgire a fost cauzată de păcatul aplicării elementului de timp la precizie, nu de cuvintele lui Ellen White.

Este important să recunoaștem că cele patru repere care pornesc de la „împuternicirea” primei solii (care, în Daniel, are loc la începutul celor șaptezeci de ani simbolici) sunt întotdeauna guvernate de aceeași temă. Dacă ai acceptat 11 septembrie 2001 ca o împlinire a profeției, ai mâncat în mod profetic „cartea ascunsă”. Foarte puțini au mâncat de fapt acel adevăr, dar au fost unii, așa cum este reprezentat de Daniel, care au hotărât în inimile lor să nu se întineze cu dieta babiloniană. Totuși, sunt unii care mărturisesc că 11 septembrie 2001 a fost o împlinire a profeției, dar susțin că nu a fost islamul, ci familia Bush, sau globaliștii, sau iezuiții, sau CIA, sau vreo combinație a subiectelor obișnuite, adesea folosite de teoreticienii moderni ai conspirației. Ca Alfa și Omega, Isus ilustrează sfârșitul prin început; așadar, dacă greșim cu privire la ceea ce a fost reprezentat profetic la 11 septembrie 2001, nimicim capacitatea noastră de a împărți drept Cuvântul profetic al „adevărului”.

"Împuternicirea" primului mesaj din istoria millerită a fost Islamul celui de-al doilea Vai, iar acea împuternicire a prefigurat împuternicirea din 11 septembrie 2001, care a fost adusă de Islamul celui de-al treilea Vai.

Islamul la primul jalon identifică Islamul la ultimul jalon. Ultimul jalon reprezintă judecata, iar Statele Unite sunt judecate la legea duminicală. Este a doua solie a lui Ezechiel din capitolul treizeci și șapte, care îi aduce pe morți la viață, iar acea solie este solia celui de-al treilea jalon, care este Strigarea de la Miezul Noptii. Este solia pecetluirii, așa cum este tipificată prin intrarea triumfală a lui Hristos călare pe un "asin", simbol al Islamului. Solia de pecetluire a Strigării de la Miezul Noptii este purtată de Islam.

Spuneți fiicei Sionului: Iată, Împăratul tău vine la tine, blând și șezând pe un asin și pe un mânz, mânzul unei asine. Matei 21:5.

A doua profeție a lui Ezechiel vine din «cele patru vânturi», care constituie, de asemenea, un simbol al Islamului. Este într-un tot esențial ca acest adevăr să fie limpede, căci mesajul care este Strigătul de la miezul nopții este acela care identifică Islamul celui de-al treilea Vai drept puterea ce aduce judecata asupra Statelor Unite la legea duminicală și produce ruina națională ce urmează decretului.

Cele Șapte Trâmbițe ale Apocalipsei au fost judecățile lui Dumnezeu împotriva impunerii închinării duminicale, deopotrivă din partea Romei păgâne și a Romei papale.

1. Primele patru Trâmbițe au fost aduse împotriva Romei păgâne după ce Constantin a impus prima lege duminicală în anul 321.
2. Trâmbițele a cincea și a șasea (care sunt, de asemenea, primul și al doilea Vai ale Islamului) au fost judecățile lui Dumnezeu împotriva Romei papale din pricina legii duminicale papale promulgate la Conciliul de la Orléans, în anul 538.
3. A șaptea Trâmbiță (care este al treilea Vai al Islamului) este judecata adusă asupra Statelor Unite atunci când acestea vor impune închinarea duminicală în viitorul apropiat.

Islamul celui de-al treilea vai reprezintă primul reper, cel din 11 septembrie 2001. Predicția eșuată privind atacul islamului asupra orașului Nashville, la 18 iulie 2020, reprezintă prima dezamăgire, al doilea reper. Mesajul „celor patru vânturi” ale islamului, așa cum este reprezentat în a doua profecție a lui Ezechiel din capitolul treizeci și șapte, reprezintă Strigarea de la miezul nopții, al treilea reper, și apoi, al patrulea reper, împlinirea predicției eșuate din 18 iulie 2020 la Legea duminicală. Acestea sunt cele patru repere profetice care au loc în istoria profetică a celor o sută patruzeci și patru de mii, așa cum este reprezentată de cei șaptezeci de ani de captivitate ai lui Daniel.

Recunoașterea mesajului Strigăturii de la miezul nopții este un element primar al „tainei” care i-a fost descoperită lui Daniel în chip tipologic atunci când s-a rugat pentru a înțelege visul cu chipul văzut de Nebucadnețar. Rugăciunea lui este un reper situat la sfârșitul celor trei zile și jumătate de moarte ale celor doi martori din Apocalipsa, capitolul unsprezece. Rugăciunea lui Daniel potrivit Leviticului douăzeci și șase, așa cum este consemnată în capitolul nouă, a avut loc în primul an al lui Darius. Aceasta situează rugăciunile lui la puncte de tranziție.

Punctul de tranziție în istoria millerită a fost anul 1856, când, potrivit lui James White și lui Ellen White, mișcarea millerită a trecut de la Filadelfia la Laodiceea. În același an, "lumină nouă" asupra "celor șapte vremi" a apărut în articolele lui Hiram Edson din Review and Herald, dar în 1863 ("șapte vremi" mai târziu), "cele șapte vremi" au fost respinse în întregime. Daniel a rostit "rugăciunea" care este identificată drept "remediul" pentru "împrăștierea" "celor șapte vremi" la punctul de tranziție dintre prima și a doua împărăție din profecția biblică.

Trei și jumătate este un simbol pentru perioada de o mie două sute șazeci de ani, care, la rândul ei, este un simbol al "celor șapte vremuri". La 18 iulie 2020, mișcarea laodiceană a Future for America a manifestat răzvrătire împotriva poruncii lui Dumnezeu de a nu mai lega niciodată o solie profetică de timp. Mișcarea a fost apoi "ucisă" și "împrăștiată" pe ulița Apocalipsei unsprezece, care străbate valea oaselor moarte și uscate a lui Ezechiel. La sfârșitul aceluși timp de "împrăștiere", care este, de asemenea, "timpul zăbovirii" din pilda celor zece fecioare, ei sunt acum chemați afară din mormintele lor de "un glas care strigă" din mijlocul "pustiului" celor "trei zile și jumătate".

Așa cum, în cele din urmă, milleriții au recunoscut că se aflau atunci în „timpul zăbovirii” din Matei capitolul douăzeci și cinci și din Habacuc capitolul doi, tot astfel, „cei doi martori morți”

sunt datori să recunoască unde se află, când răsună „glasul celui ce strigă în pustie”. Ei trebuie să recunoască faptul că sunt „împrăștiați”. Acea recunoaștere este un apel la „rugăciune”, dar nu pur și simplu la rugăciune, ci un apel la rugăciunea lui Daniel după Leviticul douăzeci și șase. Fără acea rugăciune specifică, nu există redeșteptare. Redeșteptarea marchează punctul de tranziție de la Laodicea la Filadelfia și produce fenomenul profetic al celui de-al optulea, care este dintre cei șapte, așa cum este confirmat de chipul lui Nebucadnețar din Daniel capitolul doi.

Când acea rugăciune de pocăință și mărturisire este săvârșită, promisiunea este că Dumnezeu Își va aduce atunci aminte de legământul Său și Își va aduna poporul risipit. Prima profeție a lui Ezechiel a adunat oasele laolaltă, iar apoi profeția sa despre „cele patru vânturi” i-a transformat pe „Filadelfienii” de curând născuți într-o oștire puternică... o oștire puternică ce, potrivit Apocalipsei, capitolul unsprezece, urma apoi să fie „înălțată la cer” cu un „nor de îngeri”. Ei sunt atunci „stindardul” Domnului.

„Taina” din Daniel doi, pe care Leul din seminția lui Iuda o descoperă acum, confirmă fenomenul „ființei a opta dintre cei șapte”... iar fiecare alt element profetic din Daniel doi se aliniază cu succesiunea profetică a celor doi martori din Apocalipsa unsprezece. Cei doi martori din capitolul unsprezece al Apocalipsei sunt „înălțați ca un stindard” în același „ceas” în care are loc legea duminicală, căci ei sunt înălțați în timpul „marelui cutremur” din capitolul unsprezece al Apocalipsei. „Marele cutremur” distruge a zecea parte a cetății, iar Statele Unite sunt cel de frunte între „cei zece împărați”, așa cum a fost Franța, când „cutremurul” Revoluției Franceze a nimicit Franța, în împlinirea capitolului unsprezece al Apocalipsei.

Împlinirea desăvârșită a aceluia cutremur este adusă la îndeplinire asupra fiarei "pământului", iar legea duminicală în împărăția fiarei pământului produce o zguduire. Împlinirea desăvârșită a "cutremurului" din Apocalipsa, capitolul unsprezece, este legea duminicală, când fiara "pământului" este "zguduită", iar apostazia națională este urmată de ruină națională. În ceasul acela, cei doi martori sunt "ridicați ca un stindard". Ei "se înalță la cer pe nori", întocmai cum Hristos S-a înălțat la cer pentru ultima oară. Cuvintele Lui din urmă adresate ucenicilor, care prefigurează poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, care, de asemenea, urmează să fie înălțați la cer ca un stindard, sunt consemnate în cartea Faptele Apostolilor.

Și le-a zis: Nu este al vostru să cunoașteți vremurile sau soroacele pe care Tatăl le-a pus în stăpânirea Sa. Ci veți primi putere când Duhul Sfânt va veni peste voi și îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea și în Samaria și până la marginile pământului. Și, după ce a rostit aceste cuvinte, pe când ei priveau, a fost înălțat, iar un nor l-a luat dinaintea ochilor lor. Faptele Apostolilor 1:7-9.

Aceia care voiesc să fie „stindardul” trebuie să se depărteze de aplicarea „vremurilor și soroacelor”, dacă vor să primească puterea Duhului Sfânt pentru a împlini lucrarea „stindardului”.

„Secretul” care i-a fost descoperit lui Daniel în capitolul doi este secretul Apocalipsei lui Isus Hristos, care este desigilată chiar înainte ca timpul de probă să se închidă. Acel „secret” include „istoria ascunsă” a „Celor Șapte Tunete”. Acea istorie este structurată pe baza cuvântului ebraic care a fost creat prin reunirea primei, a treisprezecea și a ultimei litere din alfabetul ebraic. Când

acele litere sunt aduse împreună, ele formează cuvântul ebraic „adevăr”. Isus este „Adevărul”, care este și Cel Dintâi și Cel de pe Urmă. Acele trei litere reprezintă structura fiecărei mari mișcări de reformă, căci ele reprezintă primul, al doilea și al treilea înger. Ele reprezintă procesul de purificare în trei pași prezentat de Daniel în capitolul doisprezece drept „curății, albiți și încercați”. Acel proces de testare și purificare în trei pași a fost prezentat timp de peste două decenii de către Future for America, dar acum a fost identificat ca reprezentând o „istorie ascunsă” în cadrul liniilor sacre de reformă. Acea „istorie ascunsă” este împlinirea desăvârșită a „Celor Șapte Tunete”, care au fost pecetluite până acum, chiar înainte de închiderea timpului de probă.

De multă vreme s-a înțeles că Cele Șapte Tunete reprezintă „o delinare a evenimentelor care s-au petrecut sub soliile primului și celui de-al doilea înger” și că ele reprezintă de asemenea „evenimente viitoare care aveau să fie dezvăluite în ordinea lor”. Prin Revelația „adevărului” s-a descoperit acum că ultimele trei repere ale unei linii de reformă sunt „istoria ascunsă” a Celor Șapte Tunete. Acele repere încep cu „prima” dezamăgire și se încheie cu „ultima” dezamăgire. Reperul din mijloc este Strigătul de la Miezul Noptii. Prima dezamăgire marchează începutul „timpului de așteptare”, care se încheie la Strigătul de la Miezul Noptii. Solia Strigătului de la Miezul Noptii se încheie la „judecata”, unde este marcată ultima dezamăgire.

Prima dezamăgire din capitolul al doilea al cărții Daniel a fost recunoașterea de către Daniel că asupra lui fusese dat un „decret de moarte”. El a cerut apoi „timp”, marcând astfel începutul „timpului de zăbovire”. Aceasta a dus la înțelegerea de către el a „tainei”, care este mesajul „Strigării de la miezul nopții”, mesaj ce a fost apoi prezentat lui Nebucadnețar, pentru ca acesta să poată „judeca” mesajul lui Daniel.

„Judecata” lui Nebucadnețar cu privire la visul și la tâlcuirea pe care Daniel le-a prezentat marchează al treilea dintre cele trei repere care reprezintă „istoria ascunsă” a Celor Șapte Tunete. Acea judecată este de asemenea reluată în capitolul al treilea din Daniel, ceea ce ilustrează principiul aplicat în mod consecvent în cărțile lui Daniel și Apocalipsa, anume „repetare și extindere”.

Vom aborda capitolul trei în articolul următor, dar este de remarcat aici că judecata celui de-al treilea reper din capitolul trei identifică ultima dezamăgire, care a fost tipificată de prima dezamăgire. „Istoria ascunsă” a celor șapte tunete identifică trei repere, începând și încheindu-se cu o dezamăgire. În Daniel, capitolul doi, prima dezamăgire este asociată cu un „decret de moarte” emis de Nebucadnețar, iar în capitolul trei, ultima dezamăgire este asociată cu un alt „decret de moarte” emis de Nebucadnețar.

„Istoria ascunsă” a „celor doi martori”, care reprezintă mișcarea Future for America, reprezintă dezamăgirea din 18 iulie 2020. Atunci a început „timpul de zăbovire”, așa cum este reprezentat de „trei zile și jumătate” în Apocalipsa, capitolul unsprezece. Trezirea și învierea celor care au fost „uciși pe străzi” de fiara care s-a ridicat din „adâncul fără fund” sunt detaliate în mod specific în Cuvântul profetic al lui Dumnezeu; însă, la un nivel simplu, când cei doi martori se trezesc, înțeleg „taina” reprezentată în Daniel, capitolul doi.

Acel «secret» este solia Strigării de la miezul nopții, pe care ei o proclamă apoi până la capitolul trei din Daniel, când sosește iminenta lege duminicală și are loc ultima dezamăgire. Prima dezamăgire a fost trăită de cei reprezentați prin «Daniel» la 18 iulie 2020. Ultima dezamăgire este trăită de conducătorul «celor zece împărați», adică Statele Unite ale Americii, pe măsură ce apostazia națională aduce ruina națională din partea Islamului.

Vom defini rezumatul și concluzia capitolului al doilea din Daniel în articolul următor.

Satana a luat lumea în robie. El a introdus un sabbat idolatru, dându-i, în aparență, o mare importanță. El a furat închinarea lumii creștine de la Sabbatul Domnului, în favoarea acestui sabbat idolatru. Lumea se pleacă în fața unei tradiții, a unei porunci omenesci. Așa cum Nebucadnețar și-a ridicat chipul de aur în câmpia Dura și s-a înălțat astfel pe sine, tot astfel Satana se înalță pe sine în acest sabbat fals, pentru care a furat veșmântul cerului. Review and Herald, 8 martie 1898.